

Chương 15

Lôi Đài Chọn Rể

Chung Phụ Anh Hùng

Giữa võ đài hiện ra một mỹ nhân đẹp như hoa như ngọc, đầu gài mấy chiếc phụng thoa lấp lánh, tóc xõa như mây, sắc mặt nửa vui nửa buồn, sáng như một vầng trăng có đính hai viên ngọc sáng. Thân mặc một áo sa nhẹ chân dận tiểu hài, thân thể thon thả, da ngọc trắng bóc thực là đẹp hoa nhường nguyệt thẹn giống như tiên nữ giáng phàm tuyệt sắc không hai.

Nhất thời quần hùng dưới đài ngẩn người như say như ngốc vườn cổ nhìn lên không ai thốt nổi một lời. Một lúc tất cả mới thở ra được nhất tề kêu to:

- A! Ngọc Quan Âm?

Ngay lúc ấy lão tổ mẫu Lăng Ba Tiên Tử Trắc Như Lan tóc bạc trắng xóa tay cầm long đầu trượng xuất hiện sau lưng, hai bên tả hữu là vợ chồng Bạch Bằng, Bạch Côn.

Nhập Vân Long Bạch Bằng bước lên một bước mỉm cười cúi mình thi lễ cất tiếng sang sảng:

- Tại hạ Bạch Bằng vâng lệnh gia mẫu vì đại sự của tiểu nữ Phụng Tiên mong được các vị thiếu niên anh hùng không ngại ngàn dặm đến đây thi thố tài năng. Xin được tha thứ cho tội tiếp đãi thiếu phần chu tất, kính mời chư vị cứ theo đài quy hiển lộ thần thông. Bản gia quyết không nuốt lời cùng chư vị.

Hắn lại cúi thân một lần nữa, ba tiếng trống nổi lên báo hiệu cuộc tỷ võ chính thức bắt đầu.

Mỹ nhân đến như Bạch Phụng Tiên ai không thềm muốn, ai không tận lực thi triển công phu để mong bẻ được kỳ hoa? Nhưng đạo của võ công không thể mượn giả làm chân, nhất là trước mắt của hơn trăm anh hùng đâu có thể chỉ dùng khéo léo mà vượt qua mấy cái ải đầu tiên?

Quần hùng nỗ lực vượt ba điều quy định đầu tiên mãi đến trời đứng bóng mà chưa một ai vượt được bãi phấn và hồ nước, có nhiều kẻ vì ham người ngọc mang thân ra làm trò cười cho thiên hạ. Mặt trời đã hơi xế bóng bên dãy phía đông mới thấy có một thiếu niên gầy ốm như que củi, đầu đen như than, thân hình vừa bé vừa xấu xí chẳng khác gì con vượn con đứng dậy tiến ra trường đấu.

Thiếu niên xấu xí ấy tung thân đến trước hồ nước, hơi dừng lại vận khí công phu, sau đó hai vai lay động lướt thân đi trên nước. Chúng nhân chỉ thấy thân hình thiếu niên nhẹ như một con chim hắc điều mau như gió thân hình mới động đã lướt xa hai ba trượng chân điểm mấy cái nhẹ phi thân qua bờ bên kia. Chẳng những mặt nước không hề động mà chân gã cũng chẳng dính một chút nước nào. Gã vượt qua luôn bãi phấn trắng không để lại dấu chân.

Quả nhiên khinh công gã không tầm thường nên dễ dàng vượt qua cửa thứ nhất. Bỗng gã hơi đặt tay vào eo rút ra một đoản kiếm sáng lóe mắt nhắm vào thiết côn trước mặt chém nhẹ một cái. Chỉ nghe soạt một tiếng, thiết côn bị tách ra làm hai đoạn. Tiếp đó, gã thu kiếm ngưng thần đứng bất động tại chỗ, đột nhiên vung quyền đánh liên tiếp hai cái về phía trước, lập tức cây nến to theo tay dấm tắt ngúm.

Lập tức dưới đài nổi lên một trận hoan hô của quần hùng, tiểu tử xấu xí càng phấn chấn gấp bội cúi chào các phương. Phi Vân Tử nghiêng đầu nhìn Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư, buột miệng tán thán:

- Lệnh đồ chẳng những tinh thông Đạt Ma Quyền và tuyệt kỹ Nhất Vĩ Độ Giang, đến Cách Sơn Đả Ngưu cũng cực có hỏa hầu. Tuyệt diệu, tuyệt diệu, xin chúc mừng đại sư.

Thế là sau nửa buổi phí công, cuối cùng đã có một người vượt qua ba cửa ải đầu tiên của cuộc tỷ thí, tất cả quần hùng dưới đài tức thì phấn chấn hẳn lên. Ngay lúc ấy bỗng nhiên nghe phía tây có người lớn tiếng:

- Có ta là Kim Quang Lượng đến đây!

Lời ấy vừa dứt, cả toàn trường quần hùng chấn động kinh sợ! Nhân vì tên họ Kim ấy gần đây nổi tiếng giang hồ, thân là môn hạ của Quát Thương Ngũ Quỷ là việc mọi người đều biết, chẳng những hành vi khiến chính nhân khinh ghét mà còn rõ ràng đã có thê thiếp, sao lại còn lên đài ứng tuyển? Quần hùng dưới đài đưa mắt nhìn Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng sự thực có bản lĩnh tới đâu dám ngang nhiên tới nơi công chúng quần anh này ngang ngược hoành hành như thế?

Chỉ thấy tiểu tặc ấy lặc lư thân hình đã vượt qua hồ nước và bãi phấn trắng, hất tay rút thanh trường kiếm chém đứt đôi thiết côn, rồi cất trường kiếm vào vỏ. Hai tay vung mạnh thành thế Tả Hữu Loan Cung thi triển Ngũ Quỷ Âm Phong Chưởng đánh tắt ngọn nến, thần thái rất an nhàn quay đầu nhìn hai dãy quan khách đông tây cười to:

- Cái này so với Cách Sơn Đả Ngưu của Thiếu Lâm ra sao?

Không đợi ai có ý kiến gì, hấn phi thân lên lôi đài. Lúc ấy chủ nhân Bạch Bằng mười phần hồi hộp khẩn cấp. Theo quy định, hành vi này của Kim Quang Lượng chẳng có gì không thích hợp nên không thể phản đối trước mặt chúng nhân. Nếu chẳng may tên tiểu tặc này trúng tuyển có khác nào cửa trước chống lại sói dữ không ngờ cộp đến cửa sau, vả chẳng chính tà khác biệt, ái nữ tuyệt không thể gả vào tay ác tặc. Huống gì như nay đại thế võ lâm hiệp nghĩa quần hùng chính đang dự định tiêu diệt Quát Thương Ngũ Quỷ, nào biết tiểu tặc đến đây chẳng có dụng tâm gì? Đương nhiên ngồi ở hậu đài, Bạch Phụng Tiên càng thêm căng thẳng nhưng không thể nói ra.

Kim Quang Lượng vừa đặt chân lên đài liền cười khinh mạn nhìn thiếu niên xấu xí vốn là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm:

- Con vượn con xấu xí! Ta biết người tên là Lữ Bằng Nhi, người gọi cái gì là Phi Thiên Đại Thánh đấy phải không? Hay lắm, hôm nay Thiên Vương đối Đại Thánh, hãy hiển lộ thần thông đi!

Hắn ngửa mặt nhìn trời nói tiếp:

- Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay là ngày cát nhật đừng bỏ phí quang âm. Đến đây, đến đây, chúng ta thử coi ai sẽ vượt cửa làm tân lang cho biết?

Hắn khinh mạn không coi ai vào đâu, hết sức cuồng ngông. Không ngờ thiếu niên xấu xí là môn nhân Thiếu Lâm Lữ Bằng Nhi vẫn ngang nhiên không sợ, đôi mắt nhỏ bé đảo lên:

- Họ Kim, chó ngông cuồng, Lữ Bằng Nhi ta không coi người vào đâu đâu!

Gã đứng đối mặt nhìn thẳng Kim Quang Lượng. Tuy thân hình gã rất nhỏ bé nhưng thần thái hào hùng, tinh thần cứng cỏi phi thường. Kim Quang Lượng cười ha hả:

- Không sai, không sai, cứ như đảm khí của người cũng đủ cho ta nhường trước ba chiêu rồi. Xin mời!

Nói đến Phi Thiên Đại Thánh Lữ Bằng Nhi không phải là tay tầm thường. Gã vốn là con rợ, bị người ta vắt vào rừng Tung Sơn được một con vượn cái cứu thoát nuôi nấng thành người. Sau lại được Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư phát hiện, thấy gã có căn cốt đặc biệt, liền thu làm tục gia đệ tử hết lòng dạy võ.

Nhất là gã từ bé đã sống chung với khỉ vượn suốt ngày leo trèo núi cao rừng rậm do đó kinh công cực cao, thêm thiên tư thông minh, dụng công chuyên cần, chẳng những đạt được chân truyền Thiếu Lâm, tài nghệ cao hơn hẳn các đồng bối mà tính tình còn ghét kẻ ác như thù đã từng hành hiệp ở Trung Châu, danh chấn Quan Ngoại

và là nhân vật số một trong các môn đệ trẻ của Thiếu Lâm hiện nay. Gã cười lạnh một tiếng đáp:

- Lôi đài có quy định, giang hồ có công đạo, ai cần người nhường, hãy cầm mồm lại dùng bản lĩnh chứng minh thực tài. Tiểu gia không thể khách sáo đâu!

Tả thủ lay động liền thành chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm, hữu quyền đâm thẳng vào ngực Kim Quang Lượng. Quyền xuất như gió cuốn, kinh lực mạnh mẽ, chiêu đầu đã lộ hỏa hầu không tầm thường và khác hẳn quyền thế tầm thường võ lâm.

Nhưng Kim Quang Lượng thấy thế tấn công tới lập tức xoay lưng vận người tránh thân thuận tay xuất chiêu Thuận Thủ Khiên Dương, tả chưởng trầm xuống biến thành trảo, hữu thủ bật ra hai chỉ khinh thân tới điểm vào huyết Chư Yêu bên lưng cạnh đối phương. Hai đối thủ đều ra chiêu rất mau, quần hùng chỉ thấy hai mắt hoa lên, hai người đã qua một hiệp.

Nhất là Lữ Bằng Nhi ra chiêu trước lập tức thi triển Thiếu Lâm La Hán Quyền đẩy kinh lực như trường giang đại hà ào ạt chảy, cuồng phong bạo vũ tấn công liên tiếp. Nhất thời chỉ thấy thân hình nhỏ bé của gã quay tít hai quyền đánh, móc, ngoặc, đập, hắc ảnh xoay tròn quyền rít gió vùn vụt, quả nhiên danh bất hư truyền. Tiểu tặc Kim Quang Lượng tức thời cũng phải biến chưởng tận tâm ứng phó, đột khởi tâm độc tự nghĩ:

"Nếu ta không hạ được tiểu tử này trong thời gian ngắn còn gì uy danh của sư môn nữa?"

Nguyên hấn đến Kim Lăng chính là có đồ mưu khác nhưng rồi nghe Ngọc Quan Âm nhan sắc tuyệt thế, sinh ra hiếu sắc nhân đại hội quần hùng phụng lệnh tới đây nhiếp phục để dương oai Ngũ Quỷ với giang hồ.

Đương nhiên sở học của hấn thâm hậu kinh người nhất là độc môn Ngũ Quỷ Âm Phong Chuông kỳ bí vô tỷ, lại thêm có Cương Thi Công âm độc tuyệt luân mỗi khi đả thương đối thủ vô hình rất khó kháng cự. Đã qua năm bảy chiêu, song thủ hấn rung động tức thì chuông toát ra một luồng hắc khí ẩn hiện, vòng quanh khí lạnh toát bốn bên. Hai mắt hấn bắn ra lạnh lẽo, mỗi chiêu mỗi thức động địa kinh thiên, không chỉ biến hóa lợi hại không lường mà uy thế dị thường đáng sợ.

Hơn mười hai hiệp qua, đột nhiên thấy thiếu niên môn đồ Thiếu Lâm biến sắc nghiêng rằng đập vào nhau cách cách như chịu không nổi khí lạnh. Bấy giờ người kinh hoảng nhất là Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư, đại sư lo lắng cho an nguy của đồ đệ, lại thân làm người công chứng không thể xuất thủ cứu viện, vả chăng bạch đạo võ lâm đều lấy phương châm "dù chết không để người chê cười" xử thế. Vì thế mắt nhìn Lữ

Bằng Nhi lâm nguy, lòng đại sư nóng như lửa, nhưng cuộc tỷ thí trên đài đã có quy định không thể làm sao hơn.

Vừa lúc ấy lại nghe tiếng Tiểu Thiên Vương bật cười ha ha, đột nhiên một chuồng đánh ra, lập tức Lữ Bằng Nhi rú lên văng xuống dưới đài nằm im bất động. Rõ ràng gã đã trọng thương. Tình hình như thế, một môn đồ nổi tiếng là đệ nhất Thiếu Lâm tiểu bối bị người ta chỉ không tới ba mươi chiêu đánh gục không gượng dậy nổi. Các chúng anh hùng đều thất kinh!

Nhất là huynh đệ chủ nhân bàng hoàng thất sắc không biết làm sao cho phải. Còn tiểu tặc Kim Quang Lượng càng hiu hiu tự đắc, hấn đưa mắt nhìn bốn chung quanh lớn giọng quát hỏi:

- Bây giờ đến trường tiếp theo, Võ Đang kiếm trận ở đâu?

Cuộc tỷ thí vượt qua Thất Tinh Kiếm Trận của Võ Đang này là do Phi Vân Tử chủ trì, nguyên ý của lão là người nào trúng tuyển nếu vượt qua được Thất Tinh Kiếm Trận tất là đủ sức chống lại bất cứ cường địch nào. Nhưng vừa rồi lão thấy Kim Quang Lượng có thanh bảo kiếm có thể chặt gãy thiết côn như hổ thêm vây, hấn lại xuất thân tà môn tả đạo rất khó đối phó

Hiển nhiên Thất Tinh Kiếm Trận nếu không hạ được họ Kim này, tất mang lấy đại nhục và làm trò cười cho giang hồ. Nghe câu hỏi xách mé của tiểu tặc, Phi Vân Tử vẫn lặng im không dám phát lệnh, mày chau ủ dột. Chính trong lúc lão đang tiến thoái lưỡng nan, bỗng trong dãy ghế phía đông có tiếng nói trong trẻo cất lên:

- Khoan đã, khoan đã, nơi đây còn có thiếu gia ta làm chi?

Bây giờ mà còn có người dám lên võ đài đấu với tiểu tặc Kim Quang Lượng tất phải là người có tuyệt học. Ngờ đâu người lên tiếng bước ra lại có dáng vẻ một công tử con nhà giàu có, mặt như đánh phấn, môi tựa thoa son, mặc một áo nhẹ hoa văn sắc sỡ văn nhã nhu nhược đẹp đẽ như con gái. Quần hùng lấy làm lạ:

"Có lẽ tiểu tử này là một công tử nhà môn nào đó ở Kim Lăng định mượn thế quan khinh người đến đây tranh người đẹp chăng?"

Đồng thời huynh đệ họ Bạch cũng rất ảo não nghĩ thầm:

"Cứ để y quấy nhiễu một lúc cũng được, xem tiểu tặc đối phó ra sao rồi tính?"

Thiếu niên mỹ mạo đẹp đẽ kia đi tới trước đấu trường theo quy định thượng đài vượt hồ nước, y chỉ lắc lư vài cái đã vượt qua mọi chuồng ngại vật. Khinh công của y quả là kinh thế hãi tục. Thiếu niên ấy chẳng có chút tự kiêu, như chẳng xảy chuyện gì an nhiên đến gần thiết côn, mắt ngưng thần quát to một tiếng:

- Gãy!

Thực là kỳ quái, thanh thiết côn to như cánh tay trẻ con như làm bằng gỗ mục, theo tiếng quát gãy đôi. Chuyện ấy, nếu không nhìn thấy tận mắt không ai có thể tin nổi. Do đấy có thể biết thiếu niên nội công thâm hậu khó lường. Đường nhiên Kim Quang Lượng cũng là người hiểu biết, hấn giật mình nghĩ bụng:

"Tên tiểu tử này là nhân vật nào sao ta chưa hề nghe nói tới?"

Đồng thời các lão tiền bối công chúng nhân cũng đưa mắt nhìn nhau, hy vọng có người biết thiếu niên công lực thần thông kia là con cái nhà ai.

Cho đến Ngọc Quan Âm ngồi ở sau đài cũng nửa nghi nửa ngờ thiếu niên chính là Yến Lăng Vân mà nàng yêu dấu cải trang nên nhồm dậy đưa mắt lên nhìn. Mỹ thiếu niên kia nhảy vọt lên đài, đưa mắt quét qua Kim Quang Lượng, khẽ cười nhỏ:

- Tiểu sinh có chút công phu thô thiển, so với các hạ thấy thế nào?

Không đợi họ Kim đáp, chàng tiếp liền:

- Vừa thấy Cương Thi Công và Ngũ Quỷ Âm Phong Chuồng của người hình như cũng có vài thành hỏa hầu, bây giờ xin cứ thi triển tận lực, ta xin lãnh giáo xem có lợi hại như lời đồn hay không?

Trong tình hình này Kim Quang Lượng miễn cưỡng ưỡn ngực cười gượng:

- Hay lắm, hay lắm. Nếu như chưa tin, chúng ta hãy động thủ. Tôn giá hãy cho biết tên, chúng ta sẽ tỷ thí xem sao?

Đó là điều khôn khéo của hấn vì không biết đối phương thuộc môn phái nào làm sao biết được chiêu số, toàn chúng nhân im lặng lắng tai nghe. Nào ngờ vị thiếu niên xinh đẹp kia lạnh lẽo đáp:

- Lôi đài không có quy định phải báo danh tính, tức hạ cần gì phải gấp, chút nữa ắt tự biết, tiểu sinh không phải là người có danh tánh đâu!

Chàng đứng thẳng người cất giọng sang sảng:

- Ta thực không muốn giao đấu cùng người, người đừng ngại cứ vận hết bản lãnh công lực đánh ta ba chuồng, nếu ta vẫn đứng vững người hãy rút khỏi Kim Lăng, vĩnh viễn không được quay lại!

Câu này chàng nói còn ngông cuồng hơn câu nói của tiểu tặc với Lữ Bằng Nhi lúc nãy. Riêng Kim Quang Lượng lửa giận đã bốc lên tự nghĩ:

"Như vậy càng hay rất có lợi cho ta, người thắng là người mạnh, cần quái gì đến quy củ giang hồ?"

Hắn cười hắc hắc:

- Tiểu tử nông cuồng, người hết muốn sống, Kim Quang Lượng ta sẽ thành toàn ý người, người không tin tà môn ta ư?

Hắn lập tức ngưng thần vận khí, công lực dồn lên song thủ, đột nhiên quát một tiếng lớn, hoành chưởng đập thẳng vào ngực đối phương. Nhất thời gió lạnh thấu xương, hắc khí tỏa ra chấn động khiến cả lôi đài rung lên rặng rắc.

Theo lẽ có là người sắt bị một chưởng ngàn cân này cộng thêm khí âm độc của Cương Thi Công, đối phương cũng ắt chết không còn nghi.

[mất hai trang]

May mà đối phương hoàn toàn không động thủ, lập tức hắn thu chưởng khí điều tiết hơi thở mới định thần lại được, cố gắng lắm hắn mới nhắc nổi hai tay ôm quyền nói:

- Núi xanh còn đó, nước biếc còn kia, tương lai Kim Quang Lượng ta còn có ngày gặp các hạ, lúc ấy sẽ xin rửa mối hận hôm nay được chăng?

Tiếp đó hắn nhảy liên xuống đài vẫy tay về hướng tây gọi hai đồng bạn bỏ đi một mạch không quay đầu lại. Bấy giờ chủ khách tại võ trường mới thở phào an định nỗi tâm. Nhất là anh em họ Bạch thấy vị thiếu niên tuyệt thế kỳ tài, nếu được chàng làm rể quý còn gì bằng nữa? Phải chăng ái nữ tu tập mấy kiếp mới có người chồng thế này?

Nhân vậy anh em họ Bạch song song bước ra đầu hưng phấn thi lễ với thiếu niên xinh đẹp:

- Tiểu hiệp thần công vô địch thật đã tới chỗ tuyệt diệu. Xin mời vào tệt trang thưởng trà.

Không ngờ họ đầy nhiệt tình như thế mà thiếu niên vẫn lạnh lùng, chàng ta chỉ hơi mỉm cười:

- Tiểu sinh đến muộn, tự thân chỉ muốn lãnh giáo Ngọc Quan Âm Bạch cô nương.

Rồi đó chàng lại ngó quần hùng hỏi lớn:

- Còn có vị nào muốn thượng đài?

Chàng hỏi liên tiếp ba lần đều không có ai đáp. Hiển nhiên các anh hùng đến đây không phải sợ so với vẻ đẹp mỹ mạo của thiếu niên mà tự nhận bản lĩnh không thể hơn chàng. Nhân vậy, chàng quay về anh em họ Bạch:

- Còn Thất Tinh Kiếm Trận ở đâu? Xin cho tiểu sinh lãnh giáo?

Công lực của chàng vừa rồi chúng nhân đều thấy tận mắt, thiết tưởng Võ Đang phải đối với tiểu tặc Kim Quang Lượng còn e dè hướng gì đối với chàng không khỏi bị tổn thất uy danh. Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn vội vàng đỡ lời:

- Thiếu hỡi vừa mới dùng thần công đuổi tặc đồ chạy đủ thấy bản lãnh. Tiểu nhân là chủ, cuộc tỷ thí vượt qua Thất Tinh Kiếm Trận coi như bãi bỏ.

Câu ấy của họ Bạch chẳng khác nào tuyên bố chàng đã trúng tuyển hay nói cách khác, họ Bạch đã coi chàng là chồng của diệt nữ. Toàn quần hùng vỗ tay tán thưởng không dứt. Nhưng vị thiếu niên xinh đẹp kia vẫn cười nụ hỏi Bạch Côn:

- Lời ấy của nhị Trang chủ là thật chứ, Trang chủ chắc chắn không hối hận chứ?

Đương nhiên, phẩm mạo chàng như tiên, thần công tuyệt thế làm chồng của cháu gái dù có đốt đèn tìm khắp thiên hạ cũng khó ra, Bạch gia huynh đệ mừng không hết sao lại hối hận? Vì đó Nhập Vân Long Bạch Bằng vội vàng xen lời đáp:

- Quân tử nhất ngôn, như đá chém sắt, Bạch gia chúng ta đâu phải loại phản phúc vô thường, xin tiểu hiệp an tâm.

Ngờ đâu họ Bạch vừa dứt lời, thiếu niên lại an nhiên hỏi:

- Nhị vị Trang chủ, có biết tiểu sinh là ai không?

Câu hỏi ấy thật là kỳ quái, chàng chưa hề báo danh tánh, làm sao chủ nhân biết được? Bạch gia huynh đệ nghe hơi kinh ngạc tự bảo:

"Chúng ta chính đang muốn hỏi, ai mà biết được?"

Tiếp đó lại nghe thiếu niên cất tiếng cười lớn:

- Tiểu sinh chính là người khiến chư vị tụ tập ở đây chuẩn bị cự địch, nói thẳng ra tiểu sinh là Lăng Vân Yến! Nhị vị Trang chủ có hối hận không?

Câu nói ấy chẳng khác gì tiếng sấm sét giữa trời. Nhất thời toàn bộ ai nấy bất luận huynh đệ chủ nhân hoặc các bằng hữu được mời tới, toàn bộ ngây người ra như gỗ. Một là, chẳng ai ngờ quái thư sinh Lăng Vân Yến xuất hiện vào lúc này. Hai là, người ta công lực cao không thể lường, căn bản không có ai xứng đáng là địch thủ. Hướng gì cuộc tuyển rể hôm nay ngoài thì là vì cháu gái, nhưng trong chính là để tuyển người đối phó với kẻ thù, lẽ nào lại tuyển kẻ thù làm rể?

Toàn quần hùng lập tức lặng như tờ, không ai dám thở mạnh. Rất lâu, rất lâu bỗng nghe phía đông có người kêu lớn:

- Ta đến đây!

Rồi một thiếu niên mặt vàng khè thân hình vọt lên không hơn mười trượng phi thẳng lên lôi đài. Điều này càng ra ngoài dự liệu của chúng nhân, không ngờ lại có thêm một người công lực tuyệt thế nữa lại xuất hiện.

Thiếu niên mặt vàng ấy rơi thân xuống cung tay thi lễ Lăng Vân Yến:

- Kẻ bất tài nhân tên tuổi tôn giá được hưởng thơm lây, chịu ân ấy đã lâu nay mới tìm gặp đây, mượn tòa lôi đài của chủ nhân đây xin trả ơn các hạ.

Thiếu niên này biểu hiện cực kỳ khích động, tựa như muốn động thủ lập tức. Nhưng vị Lăng Vân Yến kia chẳng hề nổi giận, vẫn cười ôn hòa đáp:

- Ta không thích giao thủ với bất cứ ai giả dạng giả hình, huynh đài như muốn chỉ giáo, trước tiên hãy bỏ cái mặt nạ vụng về kia xuống đi!

Quả nhiên chàng thật phi thường vừa nhìn đã nhận ra đối phương dùng thuật dịch dung thay đổi diện mạo. Đồng thời thiếu niên mặt vàng cũng lập tức đưa tay lên mặt chùi mạnh, hiện ra một khuôn mặt anh tuấn, sau đó mới quát:

- Yến Lăng Vân ta quang minh chính đại sợ gì không lấy chân diện mục đối diện người? Hành động này bất quá chỉ vì ta bị nhị vị Trang chủ đây hiểu lầm nên mới tạm giấu hình tích chứ có phải là giả dạng giả hình gì đâu? Lần này chúng ta nên chấm dứt đi thôi.

- o O o -